

144. Jerker var ortens raskaste dräng.

(Vingåkersvisa)

C *D7*
 Jer-ker var or-tens ras-kas-te dräng, Kun-nig i plog och
 Gäl-de det och att ta sig en sväng, Glad var han med de
G *C* *F*
 spa-da. Hän-de sig dock vid mid-som-mar-tid,
 gla-da.
G7 *C*
 An-na och Karin ta-la-des vid. An-na och Ka-rin
F *G7* *C*
 ta-la-des vid. Allt u-ti pros-tens ha-ge.

2. Anna var ortens vänaste mö,

kunnig i väv och spånad.

Kinden var röd och vit såsom snö,

Blicken förrådde trånad.

Vek om sitt liv hon var som ett rör,

∴ Vingåkers ros hon kallades för, ∴

Det ville ej säga litet.

3. »Tror du att Jerker håller mig kär,»

Anna till Karin sade.

»Det kan du fråga blomkronan där
som står i prostens hage.»

Blad uppå blad hon plockade av,

∴ Ja var det svar, som blomkronan gav

Allt uti prostens hage.

4. Jerker, som stått och lyssnat, i hast
Skyndade över ängen.

»Hej! Anna lilla, nu är du fast!»

Skrek den förtjuste drängen.

Anna, som plundrat blomkronan nyss,

∴ Nu blev hon plundrad kyss efter

kyss

Se'n blev hon Jerkers maka.